

LETO 1940

ŠTEV. 5.

Poštnina plačana
v gotovini

Salezijanski VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

Naši umrli sodrudniki in sodrudnice:

Grum Marija, Gor. Ig.;
Gela Ivana, Moste;
Sebenik Hel., Notr. Gorice;
Bratina Marija, Križevci;
Hladnik Hel., Ljubljana;
Opara Franc, Dob;
Jazbinšek Neža, Gubno;
Hodnik Marija, Duplje;
Papler Marija, Duplje;
Horvat Zofija, Ščavnica;
Jereb Jože, Sp. Brnik;
Robida Ivana, Ljubljana;

Arh Marija, Gorjuše;
Jelinek Angela, Kozje;
Vršnjak Marija, Rečica;
Žrjav Marjeta, Žlebič;
Hafner Marija, Stara Loka;
Lah Katarina, Peščen vrh;
Tomažič Marija, Zalog;
Rant Ivana, Kamna gorica;
Omerza Janez, Zg. Brnik;
Mušič Ivana, Šinkov turn.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Rant Ivana je bila dolgo let posepeševalka v Kamni gorici. Prejemala je po 20 Vestnikov in jih vestno delila med ondotne sodrudnike in sodrudnice. Skrbela je, da sodrudniki in sodrudnice niso bile le na papirju, ampak v dejanju. Vsako leto je zbrala naročnino za Vestnik in, kadar

treba, tudi za druge namene. Nekaj dni pred smrtjo je poslala zadnji prispevek. Bog naj ji bogato poplača marljivo delovanje! Sodrudništvo v Kamni gorici naj pa še nadalje deluje tako, kakor je delovalo za časa Ivane Rant!

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadosfilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadosfilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 3, 16 — 2. 4, 24 — 3. 7, 15 — 4. 2, 3 — 5. 6, 12 — 6. 1 20
7. 4, 17 — 8. 9, 17 — 9. 2, 23 — 10. 5, 4 — 11. 7, 27 — 12. 2, 19 — 13. 3, 26
— 14. 9, 7 — 15. 1, 10 — 16. 6, 14 — 17. 8, 5 — 18. 4, 13 — 19. 5, 9 — 20.
9, 8 — 21. 3, 2 — 22. 6 9 — 23. 4, 18 — 24. 6, 29 — 25. 8, 22 — 26. 9, 6 — 27.
1, 21 — 28. 3, 25 — 29. 7, 11 — 30. 6, 1 — 31. 2, 28.

Novi častilci in častilke:

Dajko Ela — Hrašovec Ivana — Je ranko Marija — Mohorko Emilija.

Vse knjige salezijanske izdaje ima stalno v zalogi

MLADINSKA ZALOŽBA
knjigarna in papirnica
Ljubljana, Stari trg 30.

Istotam dobite tudi razne knjige za mladino in vse pisarniške in šolske potrebščine po ugodni ceni.

Marijina črta

ojne napovedi, zahodna in severna fronta, blokada, linije vseh vrst in imen, vohunstvo, letalski, kopni in pomorski napadi: vse to z dneva v dan napolnjuje naše možgane in nam rahlja živce. Senzacionalne dnevne novice nas često zamotijo, da pozabimo na svoje težave in dolžnosti. Dnevnik prinašajo živahna poročila o bojiščih in o ljudeh, ki kakor volkovi prežijo za obrambnimi črtami in čakajo z bombami, kanoni in strojnimi na svoje žrtve.

Skoraj vsak narod in država ima svojo črto ali linijo, ki ima svojstven ustroj, ki na noben način ne sme biti znan sovražniku. Samo tem branikom se mora ta ali oni narod zahvaliti, da se ni divji sovražni val razlil čez meje njegove države.

Tudi mi katoličani, véliko Kristusovo kraljestvo, tudi mi imamo svojo obrambno črto, za katero se že tisočletja branimo. Nedvomno ima ta najboljši ustroj, ki je kos vsem modernim tehničnim iznajdbam, s katerimi se naši sovražniki zaletavajo v to črto.

Naša linija je dobila ime po prvoboriteljici krščanskega ljudstva, po Mariji, na katero obrača sv. Cerkev besede iz Visoke pesmi, da je „strašna kakor urejena bojna vrsta“ (Vp 6, 3); in o kateri še poje, da je vse krive vere po vesoljnem svetu sama premagala.

Marijina linija!

Vsakdo izmed nas dodobra pozna nje ustroj, vsakomur je v varno zaveetje in pomoč takrat, ko prihrumi sovražnik.

Katoličanom je skozi vsa stoletja po Kristusu bila v močno oporišče proti vsestranskim sovražnim napadom v vseh oblikah in zvijačah, katerih se je posluževal nasprotnik.

Predolgo bi bilo, da bi našteval vse notranje in zunanje sovražnike, vse tihe razdiralce in podtalne zahrbtniče, ki se že vsa stoletja po Kristusu zaletavajo v to črto.

Niso je premagali, niso je poškodovali, niti na enem samem mestu je niso razrahljali. Zdi se celo, da je po vsakem napadu močnejša in odpornejša.

Novi časi, nova nasprotstva, novi boji!

Sovražniki božji organizirano napadajo to katoliško Marijino fronto. Zdi se, da so se zarotili, da stro in uničijo Kristusovo kraljestvo na zemlji, dasi bi že lahko po tisočletni izkušnji spoznali, da je nezlomljivo.

Vsakdo izmed nas pozna te sovražnike. Danes se imenujejo predvsem framasenstvo in komunizem. Naša katoliška akademska mladina jih je 8. aprila tega leta javno ožigosala in zahtevala od oblasti razpust vseh društev in organizacij, ki spadajo pod njih področje.

To so najhujši in za naš čas najnevarnejši sovražniki, vendar je še mnogo drugih, ki enkrat javno, drugič zahrbtno napadajo.

Pa mi katoličani, ki stojimo za Marijino in Kristusovo linijo?

Bo mar nam dovolj zavest, da smo za to črto varni? Ne! Ne bodimo sebični! Še drugim privoščimo toplega zavetja in materinske ljubezni, ki veje iz našega tabora.

Maj je zdaj! Maj, praznik za vso Marijino fronto!

Kaj boš storil, da bo ta praznik še lepši, da bo maj še bolj cvetoč? Pridobi Mariji novih borcev in pripelji jih za Marijino črto in skupaj se bomo borili za Njo do poslednjega diha!

Maziljenci Gospodovi

Na najsevernejšem koncu naše lepe domovine leži Prekmurje s svojo prestolico Murško Soboto. Na odprtem polju, daleč od mestnega prahu in ropota stoji že 10 let ponosna stavba „Martinišče“. Je to dijaški konvikt za kat. dijaštvo. Takoj na prvi pogled pa se spozna, da stavba še ni dovršena. Prvo ali staro Martinišče je bilo cela 4 leta deloma v Križevi ulici, deloma pa v stari farni šoli.

Kakor ima vsako začetno podjetje svoje posebne težave, tako jih je imelo tudi Martinišče. Neštevilne in ogromne so bile te težave in ovire. Neštevilne pa so bile tudi milosti iz nebes. Samo z božjo pomočjo se je vse premagalo, samo pod varstvom Marije Pomočnice je vrženo seme obrodilo tako obilen sad.

Poglejte samo na priloženi sliki! Na prvi je 10, na drugi pa 8 Gospodovih izvoljencev. Naš narod je veren, zato spoštuje duhovnike in ve, kaj pomeni en sam goreč dušni pastir. Martinišče je pa že prva leta dalo 18 duhovnikov in to 16 lavantinski škofiji, 1 ljubljanski in 1 redovnika kapucina. En bogoslovec, ki je svojčas bil gojenec tega skromnega zavoda, je umrl, eden pa je zaradi slabega zdravja moral študije prekiniti. Vseh bi potemtakem bilo 20! Niso pa všteti salezijanci, ki so bili nekdaš gojenci Martinišča. In teh je precej.

To je sad prvih šestih let. Tistih šestih let, ko smo od hiše do hiše hodili z vrečo prosit živeža za zdrave želodce naših gojencev. Videli smo pa in z nami tudi naši dobrotniki, da bo yes trud, da bo vsako zrno, vsak krompir in vsak dinar obrodil sto-

teren sad. Ta sad so predvsem omenjeni Gospodovi maziljenci, potem pa na stotine drugih, katoliško zavednih izobražencev ali kmetijskih fantov, ki so bili gojenci v Martinišču prva leta.

Ako bi nas kdo vprašal, kako smo mogli v tistih začetnih časih vzbuditi toliko duhovniških poklicev, bi mu odgovorili: Vzgjajali smo po don Boskovem načinu, posebno pa glede duhovniških poklicev. Zato smo tolikim pokazali pot v svetišče. Po don Boskovem načinu so predstojniki veliko molili in trpeli, pa še dandanes molijo in trpijo za vse te mlade apostole, da bi bili zares sveti duhovniki.

Sv. Janez Bosko si je vzel za program svojega življenja svetopisemske besede: „Žetev je velika, toda delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev“ (Mt 9, 37). Zato si je neprestano prizadeval, da bi pomnožil število duhovniških poklicev in tako dal sv. Cerkvi čimveč dobrih duhovnikov.

Po revoluciji l. 1848. so nastale povsod v Italiji posebno pa v Pijemontu silno neugodne cerkvene razmere. Semenišča so bila izpraznjena, redovne družbe razpuščene, duhovnih pastirjev je vsepovsod primanjkovalo, celo škofijske stolice so bile nezasedene.

Don Boska je to v dnu duše bolelo, a ni tarnal, ampak delal in delal vztrajno. Gotovo si je želel vzgojiti duhovnike, ki bi bili pripravljeni slediti njegovim navdihom in ž njim deliti težko delo med mladino, posebno v mladinskih domovih. Tako si je vzgojil prve salezijance. Toda pri vsem tem delu za poklice je imel neprestano

pred očmi potrebe sv. Cerkve.

Zato je don Bosko vsepovsod pri-
dno zbiral nadobudne dečke, jih vodil
v svoj Oratorij in skrbel za njihove
študije, da bi tako z novimi poklici
zamašil vrzeli, ki so nastale v duhov-
niških vrstah. Nekoč ga mati Marjeta
pokara, češ: „Ako boš sprejemal zme-
rom nove in nove gojence, ne bo
ostalo za tebe nič.“ On pa ji mirno

je bil, da je število dobrih dijakov
in ž njimi tudi bogoslovcev pa du-
hovnikov naraščalo.

Sv. Janez Bosko se je dobro zave-
dal, da se pravi in požrtvovalni du-
hovniki vzgajajo samo v dobrih u-
stanovah, kjer vlada Kristusov duh.
Zato je posvetil vso svojo skrb vzgoj-
nim zavodom za duhovski naraščaj.
Sam je bil do svoje smrti hvaležen

Stoje od leve na desno: *Holzedl Anton, kaplan v Turnišču; Trat-
njek Stefan, kaplan pri sv. Juriju; Zelko Ivan, kaplan pri sv.
Martinu poleg Vurberga; Zver Stefan, kaplan v Črensovcih; Škafar
Ivan, kaplan v Konjicah; Kozar Alojz, kaplan v Brežicah.*

Sede: *Jerič Mihael, oskrbnik ekspoziture v Kuzmi; Varga Jožef,
oskrbnik župnije sv. Jurij; — Radoha Jožef, salezijanec, takratni
ravnatelj; — Halas Danijel, župnik v Potani; Camplin Ivan, kaplan
v Lendavi.*

reče: „Ostal mi bo še vedno kotichek
v Cottolengovi hiralnici.“

Ni se pa zadovoljil, da bi sam
skrbel za duhovniški naraščaj. To
delo je tople priporočal tudi svojim
prijateljem, ki jih je prosil, naj bi
mu pomagali iskati dečke lepega ve-
denja, ki bi imeli veselje do duhov-
skega stanu. Povsod, kjer koli je pri-
digal, je ljudi opominjal, naj dajo
v šole sinove, ki bi čutili v sebi du-
hovski poklic. Župnikom je priporočal,
naj iščejo take dečke in jih po mož-
nosti podpirajo. Sad tega prizadevanja

domu v katerem se je vzgajal za svoj
bodoči poklic in kjer je kot mlad
duhovnik dobival navodila za uspešno
duhovsko delovanje.

Res je sicer, da ni maral sprejemati
vodstva bogoslovnih semenišč, ker je
rekel, da ima za to delo svetna du-
hovščina večje zmožnosti, kajti ona
bolj globoko pozna potrebe ljudstva
in njihovega duhovnega pastirstva. Niti
vodstva malih semenišč ni hotel spre-
jemati. Samo v izrednih primerih, ko
je videl veliko potrebo, je to sprejel.
Zgled nam je malo semenišče v Gia-

venu, ki je bilo že v popolnem razpadu, ki je pa pod njegovim modrim vodstvom znova oživel in vzevelo.

S tem večjo požrtvovalnostjo pa se je posvetil blaginji in razcvetu svojih vzgojnih zavodov. Želel je, da bi bili njegovi zavodi zares prava semenišča za duhovniške poklice. Posebno pa še mladinski domovi naj bi bili blagoslov za škofijo. V nekem

Učenje, krepost, pobožnost, vse je usmerjal v to, da bi bili ti zavodi veselje gojencem, priljubljeni dobrotnikom in blagoslovljeni od Boga. Želel je, da bi se dečkom pogosto govorilo o duhovskem poklicu. Predvsem pa je posvetil pozornost Marijini družbi in malim ministrantom.

Še več. Njegova ljubezen je segala še dalje. Začel je študirati način, kako

Stoje: *Fr. Salaj Kerubin, kapucinski novomašnik; Varga Ludovik, novomašnik; Gjuran Jožef, novomašnik; Glavač Franc, prefekt v Št. Vidu pri Ljubljani; Sukič Janez, kaplan v Starem Trgu.*
Sede: *Gutman Jožef, novomašnik; — Radoha Jožef, salezijanec, takratni ravnatelj; — Balažič Matija, novomašnik; Kolenko Ivan, novomašnik.*

zavodu je ustanovil oddelek za revne, a nadarjene dečke dijake, ki jim pa vendar ni jemal prostosti v izbiri poklica. Vsak si ga je izvolil po lastni volji. Redko pa se je zgodilo, da bi kateri postal nehvaležen in odšel.

Kakor se v dobri krščanski družini vzgajajo dobri otroci, ki iz njih zrastejo pošteni možje in vrle matere, a včasih tudi Gospodovi maziljenci, tako morajo iz zavodov, v katerih cvete krščansko življenje, prihajati pošteni državljani, vdani sinovi sv. Cerkve, a med njimi tudi goreči Kristusovi namestniki, duhovniki. Vse don Boskovo življenje in vzgajanje je bilo prepojeno z vero, s pobožnostjo, z ljubeznijo, s čuječnostjo in z verskimi obredi. Ta sredstva so edino zmožna vzgojiti značajnega moža. Imel je skrbno odprte oči in zato je znal zabraniti dostop v zavod tudi vsaki posvetnosti, ki bi mu kvarila fante.

pomagati temu ali onemu dečku, ki je že v letih pa kaže veselje do duhovskega poklica. In glejte, tu se mu utrne misel na pozne poklice. Ni bila to ravno novost, ker so nekateri škofje v Franciji že vpeljali ta način v svoje škofije. Pravi zgled takega zapoznelega poklica nam je župnik sv. Janž Vianney. Sam don Bosko je bil eden izmed mnogih zapoznelih poklicev. Delo in skrb za take starejše dečke je uvrstil med svoj delovni program in ga izročil svoji Družbi. Pa kakšen blagoslov je bilo to delo! Koliko gorečih duhovnikov je vzgojil svoji Družbi, koliko gorečih misijonarjev sv. Cerkvi! Dejstva potrjujejo, da je to delo uspešno in koristno. Leta 1874. je dobil od papeža Pija IX. blagoslov za to ustanovo.

Tako je don Bosko veliko pripomogel, da so bile pijemontske škofije za časa preganjanja vsaj za silo pre-

skrbljene z duhovniki, ki so vodili dušno pastirstvo.

Ko so škofje smeli znova odpreti svoja semenišča, so bili don Boskovi gojenci prvi, ki so se predstavili posameznim škofom in prosili za sprejem. Leta 1865. je vstopilo v turinsko semenišče 46 klerikov. Med temi jih je 38 izvršilo svoje gimnazijske študije pri don Bosku. Leta 1873. je bilo med 150 kleriki turinskega semenišča 120 don Boskovih učencev. Leta 1883. je izjavil sam don Bosko: „Dal sem sestaviti natančen pregled, pa sem u-

gotovil, da je bilo več kot 2000 duhovnikov vzgojenih v naših zavodih, ki so se posvetili dušnemu pastirstvu po župnijah svojih škofij.“

Ob 15 letnici Martinišča naj bodo gornje vrstice znak srčne hvaležnosti vsemogočnemu Bogu, Mariji Pomocnici, sv. Janezu Bosku in vsem dobrotnikom.

Naj pada obilna rosa nebeškega blagoslova na začeto delo, da bi bilo zmerom rodovitno za nove maziljence Gospodove!

Zakon je zakrament

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Dotle smo branili prvi dve dobrini krščanskega zakona, ki delajo zoper nje nakane današnji prevratniki družabnega reda. Toda kolikor te dobrini presega tretja, to je zakramentalnost, toliko manj čudno je, da vprav to odličnost krščanskega zakona še huje napadajo. Najprvo uče, da je zakon povsem svetna in zgolj civilna zadeva in da se nikakor ne sme prepustiti verski družbi, namreč Kristusovi Cerkvi, ampak edino civilni družbi; nadalje pravijo, da se mora zakon oprostiti vsake nerazdružne vezi, da se mora ločitev zakona ali razporoka ne le dopuščati, ampak s postavo potrditi. Iz tega bo sledilo, da ne bo imel zakon nič svetega in se bo prišteval svetnim in civilnim zadevam.

Civilni zakon.

Prvo jim je torej, da se mora že sam civilni čin smatrati za resnično zakonsko pogodbo (civilni zakon ga imenujejo); verski čin pa naj bo nekaka pritiklina, ki naj se morda dopušča praznovernemu ljudstvu. Potem naj se smejo katoličani brez spotike poročati z nekatoličani, ne glede na vero in ne da bi prosili cerkveno oblast dovoljenja. Druga posledica pa je, da opravičujejo popolno ločitev in razporoko in hvalijo ter pospešujejo

civilne postave, ki so razporoki naklonjene.

Kar zadeva verski značaj vsakega zakona in še mnogo bolj krščanskega zakona, ki je obenem zakrament, opozarjamo na okrožnico, ki smo jo večkrat navedli in si jo izrecno osvojili, ki je v njej Leon XIII. o tej stvari obširno razpravljal in vse s tehtnimi dokazi podprl, in bomo tu le nekaj malega povzeli.

Pamet sama, zlasti če raziskujemo stare zgodovinske spomenike, če vprašamo vedno prepričanje človeštva, če motrimo nravi in ustanove narodov, zadosti spričuje, da je že v naravnem zakonu nekaj svetega in verskega, kar ni od zunaj, ampak vrojeno, ne od ljudi sprejeto, ampak po naravi vsajeno, ker „je zakon od Boga ustanovljen in je bil že od početka nekaka predpoda včlovečenja božje Besede“. Posvečeni značaj zakona, ki je tesno združen z religijo in svetom svetih reči, izvira iz božje ustanove, ki smo jo že prej omenili, iz namena, da rodi in vzgoji otroke Bogu ter posveti tudi zakonce Bogu s krščansko ljubeznijo in medsebojno pomočjo, končno iz naravne zakonske dolžnosti, določene od neskončno modrega Boga Stvarnika, da naj namreč zakon nekako prenaša življenje in so pri tem roditelji tako-

rekoč služabniki in pomočniki božje vsemogočnosti. Temu se pridružuje še nov, odličen razlog, namreč iz tega, da je zakon zakrament. S tem je postal krščanski zakon nekaj tako odličnega, tako vzvišenega, da je apostolu „velika skrivnost“ (Ef 5, 32), „častit... v vsem“ (Hebr 13, 4).

Ta verski značaj zakona in to, da je vzvišena podoba milosti in zedinjenja Kristusa s Cerkvijo, zahteva od zaročencev sveto spoštovanje do krščanskega zakona in sveto prizadevanje, da se bo zakon, ki ga nameravata skleniti, čim bolj približeval vzoru.

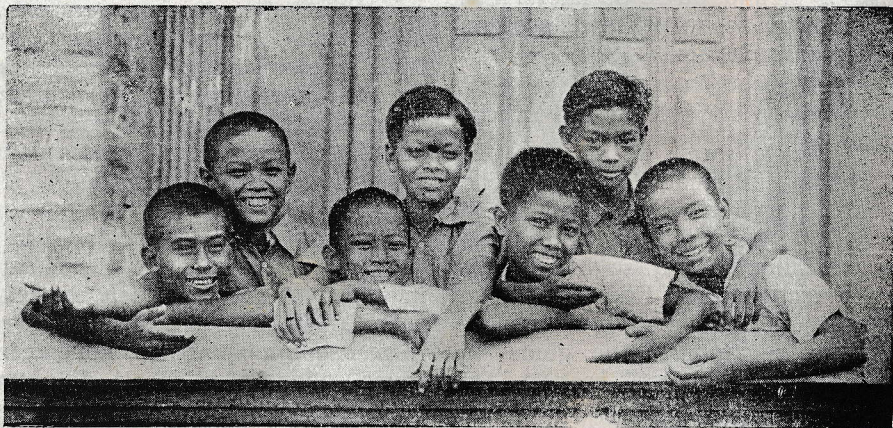
Mešani zakoni.

Mnogo greše glede tega in sicer pogostokrat ne brez nevarnosti za večno zveličanje tisti, ki lahkomišlno sklepajo mešane zakone, od katerih Cerkev v svoji materinski ljubezni in previdnosti iz najtehtnejših razlogov vernike odvrča, kakor je razvidno iz mnogih določb, ki jih povzema cerkveni zakonik s sledečim kánonom: „Cerkev povsod najstrožje prepoveduje, da bi se zakon sklepal med krščeni- nima osebama, katerih ena je katoliška, druga pa pripada krivoverski ali razkolniški ločini; če pa bi bila nevarnost odpada za katoliškega soproga in otroke, je zakon tudi po božjem pravu prepovedan.“ Če se Cerkev iz časovnih, zunanjih in osebnih razlogov

včasih ne brani dati spregleda od teh strogih predpisov (seveda ne proti božjemu pravu, in če se s primernimi zagotovili kolikor mogoče odstrani nevarnost odpada), se vendar težko zgoti, da bi katoliški del ne imel prav nič škode iz takega zakona.

Ne redko prehaja iz mešanega zakona na otroke žalosten odpad od vere ali vsaj hitro padanje v versko malomarnost, indiferentizem, kakor pravijo, ki je kaj blizu brezbožnosti in od-tujenosti od Boga. Razen tega je v mešanem zakonu mnogo težja tista živa skladnost duš, ki naj bi posnemala skrivnost, kakor smo dejali, namreč tajinstveno zvezo Cerkve s Kristusom.

Kaj lahko preneha tesnejša zveza duš, ki je svojstvo in znak Kristusove Cerkve, a bi tudi morala biti znak, dika in kras krščanskega zakona. Navadno se raztrga ali vsaj zrahlja srčna zveza, ako se v zadnjih in najvišjih rečeh, ki so človeku svete, to je v verskem nauku in religioznem čuvstvanju nazori in nagnjenja ne skladajo. Od tod nevarnost, da opeša ljubezen med zakoncema, da se omaje tudi mir in sreča družinskega življenja, ki izhaja predvsem iz soglasja src. Saj je že pred tisočletji izreklo rimsko pravo: „Zakon je zveza moža in žene in skupnost vsega življenja, božjega in človeškega prava sodeležnost.“

Mandalay v Birmaniji: Glejte jih, kako so veseli ti naši Burmančki!

Sovraštvo — ljubezen

(Sklep KKK glede krščanske ljubezni.)

Duh in jedro krščanstva je — ljubezen. Obžalovanja vredno pa je, da je med kristjani premalo ljubezni, pač pa veliko razprtij, sovraštva in strastnih tožbá. To je velik vzrok, da naša vera pred svetom nima potrebnega ugleda. Zato KKK opozarja:

1. Kristjani se morajo predvsem zavedati, da je ljubezen v krščanstvu prva zahteva in da je brez nje krščanstvo prazno;

2. vsi katoliški Slovenci, naj skušajo napraviti konec dolgim, nepotrebnim pravdam, ki navadno prinašajo obema strankama mnogo gorja, in naj se po možnosti med seboj zlepa poravnajo. Mirovna sodišča po občinah naj obnove in požive svoje spravljivo delovanje;

3. katoličani naj se odlikujejo v delih ljubezni do bližnjega. V vsaki župniji naj bo krščanska dobredelna organizacija, ki imej skrb za vse pomoči potrebne. V krščanski družbi ne sme biti nikogar, ki bi nezadovoljeno trpel pomanjkanje. Ljubezen bodi naš krščanski znak.

Misijonski poziv bolnikom za binkošti

Vodstvo duhovniške misijonske zveze za lavantinsko in ljubljansko škofijo nas je naprosilo, naj priobčimo poziv k molitvam in trpljenju za misijone. Temu pozivu se tudi mi iz vsega srca pridružujemo.

Dragi bolniki!

Najmučnejša je za človeka misel, da je njegovo življenje brez smisla, brez koristi. Najpogosteje se pojavi taka misel pri bolniku. Priklenjen na posteljo, morda že več let, oslabel, da si niti sam sebi ne more pomagati, tak revež misli, da je njegovo življenje samo še njemu samemu in drugim v nadlego. Ta zavest napravi trpljenje dvakrat težko, da, naravnost nezno.

Toda taka misel je velika zmeta. Tudi trpljenje in bolezen imata svoj namen in pomen. Po božjem privoljenju je prišla bolezen ali trpljenje, kajti tudi bolezen in trpljenje sta med sredstvi, s katerimi

dosega Bog svoje namene. Toda kje je božja ljubezen in dobrotá, kako more dopustiti takšno gorje, vzklika zmučeno srce ubogega bolnika. Prav to trpljenje in bolezen je dar božje ljubezni in dobrote. Neumrljivo dušo imaš, ki je neskončno več vredna. Če je tej duši za njeno očiščenje in spopolnjenje potrebno trpljenje v tej ali oni obliki, kako bi ga mogel Bog odreči? Reči je torej treba: Trpljenje in bolezen sta darilo božje ljubezni in dobrote. Če se torej, dragi bolniki, prilagodite božjim načrtom in vdano prenašate trpljenje, s tem najlepše skrbite za svojo dušo.

Toda trpljenje ima še drug vzvišen namen. Z voljnim prenašanjem trpljenja rešujemo tudi duše drugih. Vsak človek ima kot ud skrivnostnega telesa Kristusovega dolžnost, sodelovati pri reševanju neumrljivih duš. In res! Marsikak bolnik si misli, ko opazuje zdrave, če bi bil jaz zdrav, koliko dobrega bi storil za druge.

Postal bi delovni član Katoliške akcije, postal bi dobrotnik misijonov, osebno bi šel poganom evangelij oznanjat. Toda Bog ti je poveril drugačno nalogo, s katero prav tako uspešno služiš istim namenom. Bog hoče, da porabiš svoje trpljenje v apostolske namene, hoče, da s Kristusom na križu trpiš in umiraš za rešenje duš. Če to premisliš, ne moreš več reči, da je tvoje življenje brez smisla, saj si v prvih vrstah z drugimi apostolskimi delavci. Vdano prenašanje trpljenja po božjih namenih je obenem najuspešnejše delo in najboljša molitev. Tak bolnik in trpin je tako rekoč vsemogočen. Kar hoče, od Boga doseže, ker njemu se Bog ne more upirati. Blagor Vam, dragi bol-

niki, če se te svoje moči zavedate in jo čim bolj izkoriščate!

Iz teh razlogov se obračamo, dragi bolniki, na Vas, s prošnjo, da bi na binkošni praznik, 12. maja, darovali svoje trpljenje za misijone med pogani. Vemo, da to radi tudi drugače storite, toda na ta praznik storite to prav vsi brez izjeme, da se tako pridružite vsem bolnikom katoliškega sveta, ki bodo ta dan isto storili. Saj je to izrecna želja sv. očeta. Misijoni nujno potrebujejo poleg molitve in darov tudi žrtev. Kako bi to ne ganilo nebeškega Očeta, če se bodo z njegovim trpečim Sinom združili v trpljenju vsi njegovi trpeči bratje in sestre? Naj ne bo nikogar, ki se ne bi hotel pridružiti, saj se nič težkega ne zahteva.

Don Bosko v Birmaniji

(Ivan Cigan — Shillong.)

V enem izmed prejšnjih poročil sem vam opisal razmah salezijanskega dela v Indiji. Omenil sem tudi, da so v začetku lanskega leta odprli salezijanci prvi zavod v Birmaniji. Birmanija ali Burma je dežela, ki leži med angleško Indijo in Kitajsko in je pod angleško oblastjo.

Sedaj vam hočem nekoliko natančneje popisati, kako je prišlo do te nove salezijanske misijske postojanke. Pripovedoval vam bom kar z besedami našega g. inspektorja mgr. Scuderija, ki je bil sam zraven. Takole nam je pravil:

Birmanija v don Boskovih sanjah.

V znamenitih sanjah, ki jih je imel don Bosko v Barcelloni l. 1836., ko je gledal trume dečkov, ki so ga klicali in vabili, in ko je gledal, kako vsepovsod rastejo njegove ustanove, od Valparaisa mimo Madagaskarja in Kalkute pa tja do Pekinga, je gotovo videl tudi burmanske fantiče in njihovo lepo domovino.

Se več. V nekih drugih sanjah se mu je to še jasneje razodelo. Videl je, kako salezijanci iz Indije podajajo

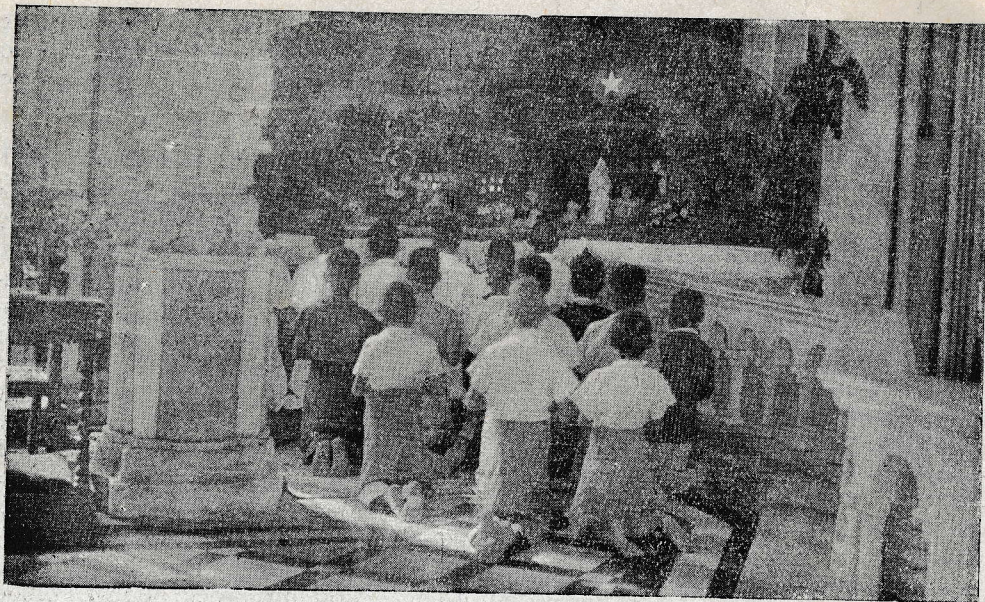
roko salezijancem na Kitajskem. In to se je sedaj uresničilo. Salezijanci so se naselili v Mandalayu v Birmaniji in od tod drži nova cesarska cesta mimo Lashia naravnost v Junnanfu, kjer imamo cvetočo obrtno šolo in misijsko postojanko, (ki jo vodi vrli naš g. Majcen).

Nekaj tednov po don Boskovi smrti, bilo je 24. februarja 1838., je bil v Parizu posvečen mlad goreč misijonar, o. Janez Lafon iz Pariške misijske družbe. Po enem letu delovanja v Penangu so ga predstojniki poslali v Mandalay (izg. Mandalé), da bi vodil misijon med ondotnimi Kitajci.

Kitajska župnija v Mandalayu je nastala l. 1824. Okrog nje so kmalu zrasle tudi razne dobrodelne ustanove, med drugimi tudi zavetišče za revne in zapuščene kitajske otroke. Pod vodstvom o. Lafona je zavetišče lepo napredovalo. Z denarjem, ki ga je zbiral po vsej Birmaniji, je sezidal prostorno trinadstropno stavbo. Leta 1904. je imel v svoji oskrbi že nad 200 sirot.

Zavetišče in z njim združena šola sta imela v tem času svojo zlato dobo. Učni in vzgojni uspehi so bili odlični.

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir

Mandalay v Birmaniji, : Gojenci molijo pred jasticami.

Mnogi izmed bivših gojencev te šole so zdaj priznani zdravniki, odvetniki ali visoki državni uradniki.

Toda prišla je huda preizkušnja. Ponoči 5. avgusta 1928. je v odsotnosti o. Lafona izbruhnil v zavetišču požar, ki je do tal uničil ponosno ustanovo. Zdi se, da so ogenj podtaknili neki zloglasni fantje, ki so bili prav tiste dni izključeni.

Po tej strašni nesreči se zavetišče in šola nista mogla več opomoči in sta vedno bolj propadala. Oče Lafon, ki je bil duša vsega dela, se je postaral in onemogel, zraven pa je moral skrbeti še za več drugih ustanov. V tem času je tudi zidal veličastno župno cerkev v gotskem slogu, ki ga je stala 300 tisoč rupij (6.000.000 din).

Prvi poizkusi.

Oče Lafon je bil čudovito delaven mož in so ga kot takega poznali ne samo v Mandalayu, ampak skoraj po vsej Birmaniji. Povsod je bil spoštovan in priljubljen. Neki visok državni uradnik je pred kratkim rekel: „Ime o. Lafona ne pomeni več človeka, ampak nam je kratko malo ustanova.“

Toda vzlic tako veliki podjetnosti,

ali pa morda prav zavoljo nje, je zavetišče vidno hiralalo. Ker je bilo v vikarijatu veliko pomanjkanje duhovnikov, ni bilo misliti, da bi kdo izmed njih prevzel vodstvo zavetišča, zlasti še spričo tolikih težav in neprilik. In o. Lafon je to dobro vedel. Zato se je obrnil drugam.

Že od mladih let je poznal don Boska. Leta 1895. se je že pogajal s predstojniki v Turinu, da bi salezijanci prišli v severno Birmanijo. Pa ni uspel.

Po nesreči l. 1928. je ponovil svoj poizkus. Obrnil se je na škofa Mathiasa, ki je bil tedaj inspektor v Indiji, in ga za božjo voljo prosil, naj se usmili njegove ustanove in pošlje salezijance v Mandalay. Njegovo prošnjo je podprl tudi Mandalayski apostolski vikar Foulquier. Klici za pomoč so postajali vedno silnejši in pogostnejši.

Novembra 1933. je na primer pisal škofu Mathiasu: „Ekscelencija, ne zametujte malega delovnega torišča, ki se odpira don Boskovim sinovom. Vzemite ga v varstvo v slavo božjo in za razširjanje Kristusovega kraljestva. Birmanija je potrebna, da se je dotakne poživljajoči dih tega velikega sodobnega vzgojitelja, dih, s katerim je

prežeta vsa njegova neštevilna duhovna družina. Kitajsko zavetišče v Mandalayu bo postalo šola za nove apostole med tem zapuščenim, v budistično praznoverje zaverovanim ljudstvom.“

Ti klici so prišli tudi v Turin in celo v Rim. Uspeh se je kmalu pokazal. Spomladi 1937. je prispel v Mandalay izredni vizitator za Daljni Vzhod g. A. Candela v spremstvu našega inspektorja. Ustanova jima je bila močno všeč in sta takoj sklenila, da se morajo salezijanci čim prej naseliti v Burmi.

O božiču 1938. je zadeva že toliko dozorela, da je bil imenovan prvi salezijanski ravnatelj za Mandalay in določenih še pet drugih sobratov, ki naj bi se v kratkem odpravili v Birmanijo.

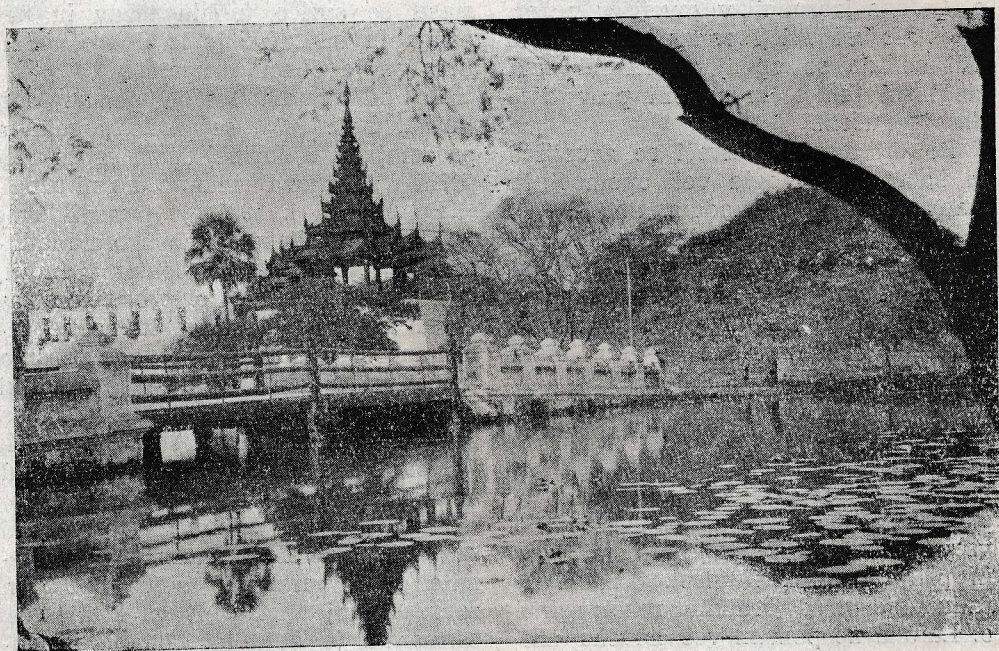
Med tistimi, ki so v barcellonskih sanjah dvigali roke k don Bosku in klicali: „Don Bosko, pridi, pridi k nam!“ je bil gotovo tudi ta vrli, a sedaj onemogli misijonar, ki je moral gledati, kako razpada njegovo delo; so bili gotovo tudi ti ubogi, dvakrat zapuščeni fantiči, ti divji volčiči, ki naj bi se spremenili v krotka ja-

gnjeta... Že pet let so te uboge sirote poklekovale pred don Boskovo podobo v cerkvi in ga prosile, naj pošlje svoje sinove.

In salezijanci so prišli

Dne 23. januarja lanskega leta se je v inspektorijalni hiši v Lilloahu, v prvi cerkvi, ki je posvečena sv. Janezu Bosku v Indiji, vršila ganljiva slovesnost: slovo v Birmanijo odhajajočih misijonarjev. Gospod inspektor je v svojem govoru poudaril, da je to velik zgodovinski trenutek ne samo za Birmanijo, ampak tudi za vso Salezijansko družbo. Posihmal bo tudi v Birmaniji doma don Bosko, njegova svetniška podoba, njegov duh, njegova pravila.

Naslednjo jutro, bilo je 24., smo se še enkrat priporočili Mariji Pomočnici, nato pa smo se vkrcali na ladjo ter zapusili Kalkuto in Indijo. Tri dni, ki smo jih prebili na morju, smo bili prav po salezijansko veseli in živahni. Vsako jutro smo imeli sv. mašo, katekere so se udeležili tudi mornarji, vsi vrli katoličani doma iz Goe. Čez dan

Mandalay v Birmaniji: Kraljevska palača.

smo nekoliko molili, kaj malega delali, prepevali in se zabavali. Na večer pa smo priredili kratko družinsko akademijo, prvi dan na čast Mariji Pomočnici, drugi dan na čast sv. Janezu Bosku, tretji dan v pozdrav naši novi domovini Birmaniji. Morje je bilo ves čas našega potovanja prav mirno. To nam je gotovo izprosila Marija Varuhinja popotnikov v Bandelu, h kateri smo pred odhodom pobožno poromali.

Dne 27. januarja zjutraj smo se prebudili v Birmaniji, na veletoku Irrawadyju. Pred nami so se bleščale zlate kupole tisočerih pagod v glavnem mestu Rangoonu. Tu smo doživeli lep, nepričakovan sprejem. Na krov so nas prišli pozdravit mnogi bivši gojenci mandalayske šole ter številni naši prijatelji in dobrotniki. Potem so nas ljubeznivo pogostili, nam razkazali vse rangoonske znamenitosti in nas popoldne zopet spremili na postajo.

Drugo jutro navsezgodaj, ko je bila še tema, smo se pripeljali v Mandalay, ali na postaji nas je že čakal o. Lafon s precejšnjo gručo svojih dečkov, ki so nas ljubeznivo pozdravili. Ko smo stopili pod gotske oboke kitajske župne cerkve sv. Jožefa, ki bo posihdob naša, ko smo stali sredi naših novih gojencev, v srcu Birmanije, se nam je zdelo, da sanjamo: pred našimi očmi se je uresničevalo, kar je pred toliko leti v sanjah gledal naš sv. oče don Bosko.

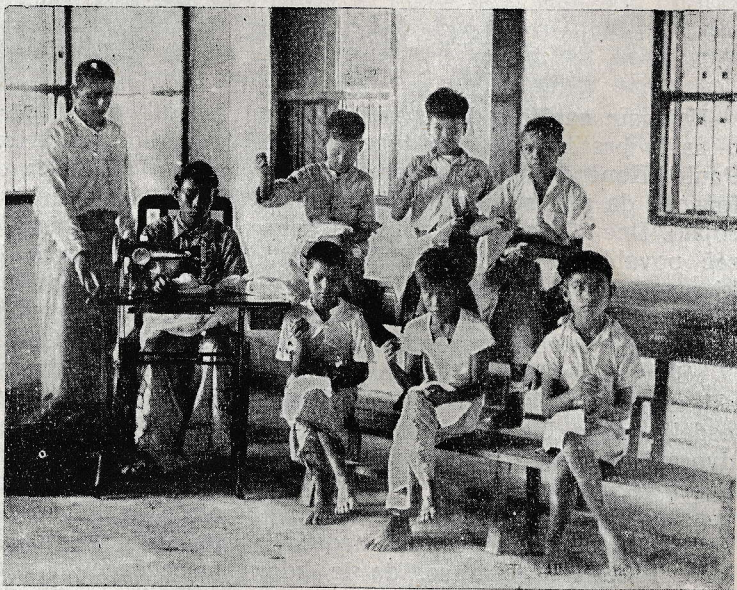
Nismo znali niti besedice po burmansko, vendar smo koj navezali stike z našimi Burmanci. Pri tem smo si pomagali s kakš-

no angleško besedo, največ pa z govorico, ki gre od srca do srca. Pomešali smo se mednje, poslušali njihovo petje, gledali njihove plese, se jim prijazno nasmihali in radodarno delili bonbone. Vse nezaupanje je zginilo, postali smo prijatelji.

To, kar nas je najbolj presenetilo, je bilo veselje, vljudnost in bratovska ljubezen, s katero nas je sprejela ondotna duhovščina. Posebno ljubezniv in očetovski je bil z nami gospod škof. Pomagal nam je, kjer koli je mogel. Podaril nam je celo svoje kolo. In prepričan sem, da bi nam bil dal tudi svoj avto, ko bi ga bil imel.

Don Boskov praznik

Tri dni po našem prihodu smo praznovali prvi praznik sv. Janeza Boska v Birmaniji. Bila je velika slovesnost. Dopoldne je imel g. škof slovesno pontifikalno sv. mašo. Udeležili so se je vsi mestni župniki, številna zastopstva katoliških šol in ogromna množica ljudstva. Popoldne so bile slovesne škofovske večernice in po večernicah velik sprejem na zavodskem dvorišču. Sprejema se je udeležila najizbranejša

Mandalay v Birmaniji: Prvi krojači v naši novi obrtni šoli.

družba iz Mandalaya. Navzoči so bili tudi številni zastopniki državnih oblasti.

Prvi je spregovoril o Lafon, ki je z živo besedo orisal Salezijansko družbo in njene ustanove ter tako don Boskove sinove predstavil mandalay-skemu občinstvu. Končal je z mislijo, da zdaj lahko zapoje svoj: „Gospod, odpusti svojega hlapca,“ ko je izročil svojo ustanovo v tako varne roke. Njemu je odgovoril g. inspektor. Najprej se je vsem prisrčno zahvalil, zlasti pa škofu za njegovo očetovsko dobroto in o Lafonu „staremu, a vendar vedno mlademu in gorečemu misijonarju, očetu burmanskih sirot“.

Potem je opisal sanje, ki jih je imel don Bosko v Barceloni l. 1886.

in ki se sedaj uresničujejo. Zavetišče se bo zopet začelo razvijati, šola bo napredovala, ustanovila se bo nova obrtna šola. Nato se je obrnil k dekcom in učiteljem in nadaljeval: „Pravite, da se bo o. Lafon umaknil? Ne, on bo zmeraj ostal pri nas in pri vas s svojim ljubečim srcem in s svojo modro besedo, dokler bo živ; pa tudi po smrti bodo njegovi telesni ostanki ostali med nami, v cerkvi, kjer si je dal pripraviti grob. V njegov spomin pa se bo z dovoljenjem gospoda škofa šola, ki jo je o. Lafon s tolikim prizadevanjem ustanovil, posihdob imenovala »Lafon Memorial School«. S tem je moj govor končan. Zdaj pa začnemo delati.“

(Prihodnjič naprej.)

Med Slovenci v S. Paulu

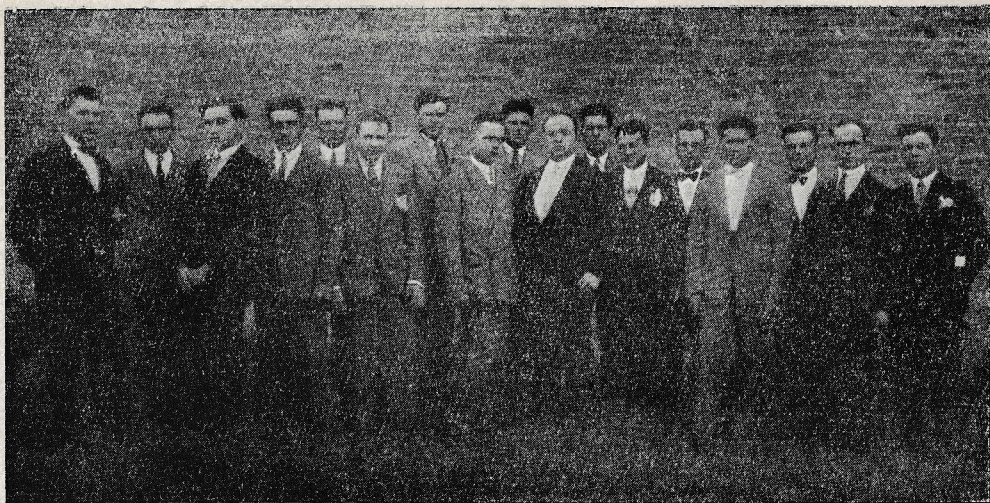
(s. Julijana Špur.)

Naj vam napišem danes nekaj vrstic o naših bratih Slovencih tukaj v Sao Paulu. Končno se mi je ponudila priložnost, da sem stopila v stik z našimi rojaki. Dne 20. januarja sem bila namreč povabljena na „Slovenski tečaj“, kjer sem sredi slovenskih družin prebila prav ljubek družinski večer, kakršnega znajo prirediti res samo Slovenci.

„Slovenski tečaj“ obiskujejo slovenski otroci, dečki in deklice. Vsako nedeljo popoldne se zberejo v najeti dvorani, kjer ima požrtvovalna gospa Pepca Kadunc, vredna soproga slovenskega inženirja v S. Paulu, gospoda Antona Kadunca, slovensko nedeljsko šolo. Prepričala sem se, da le kdor ima srce polno ljubezni do domovine in materinskega jezika, je zmožen žr-

tovati tistih par prostih nedeljskih uric, kot jih žrtvuje z največjim veseljem ta gospa za blagor svojih rojakov. Prilagam vam sliko slovenskih otrok, ki obiskujejo nedeljsko šolo. V njihovi sredi je gospa Pepca Kadunčeva. Hkrati pa vam pošiljam tudi skupino slovenskih mož in fantov. Približno 30 slovenskih družin je raztresenih v skoraj dvomilijonskem vele mestu S. Paulu. Zato je res škoda, da nekatere družine ne morejo pošiljati otrok v to slovensko šolo zavoljo prevelike oddaljenosti. In tako obiskujejo otroci izključno portugalsko šolo, kjer počasi pozabijo slovenski jezik in domače šege in navade.

Prej omenjena prireditelj slovenske šolske mladine je imela prav pisan

S. Paulo: Skupina slovenskih mož in fantov.

spored, ki je obsegal petje, deklamacije in prizore, posvečene slovenskim materam in očetom, slovenski domovini in naši narodni skupnosti.

Ne morete si predstavljati, kaj sem čuila, ko sem skoraj po trinajstih letih zopet poslušala te slovenske pesmi in deklamacije, ki sem jih nekoč sama pela v domači hiši.

Moram vam tudi povedati, da tukajšnji Slovenci delajo čast svoji domovini Sloveniji. Izmed vseh tujcev, kar jih je v S. Paulu, uživajo Slovenci največje spoštovanje in zaupanje, tudi pri vladnih krogih. Skoraj vsi naši otroci dobivajo v portugalskih ljudskih in srednjih šolah na koncu šolskega leta lepe nagrade za pridno učenje. Tako morajo tudi drugi narodi priznati, da je Slovenec res bistre glave.

Najbolj pa me je ganila preprostost, ki so jo pokazale slovenske dekleta in žene s svojo naravno lepoto, svežino in barvo. Skoraj bi se zdelo, da je to neverjetno in nemogoče sredi velikomestnih maškar, namazanih in našminkanih od nohtov na nogah pa do zadnjega lasu na glavi. Pa tega ne dela samo gospoda, ki ima denar, ampak tudi „gospoda“ brez srajce in brez kruha: nohti in obraz morajo biti

namazani. Zato res vsa čast našemu slovenskemu ženstvu!

Prav tako so zavoljo svoje poštenosti in pridnosti pri delu najbolj priljubljeni naši slovenski delavci. Pa kako se imajo radi ti naši Slovenci! Kot da bi vsi skupaj bili ena sama družina. V veselju in nesreči si pomagajo med seboj. Samo en zgled. Mesca decembra je umrla neka triintridesetletna Slovenka in je zapustila svojemu možu Slovincu tri nedorasle otroke; najstarejši ima enajst let. Neka druga Slovenka pa jih je vzela kar vse tri za svoje in jim izkazuje tako nežno materinsko ljubezen, da bi jim lastna mati ne mogla izkazovati večje. Res, kako prijetno je, če bratje in sestre prebivajo skupaj... in se lepo razumejo!

H koncu vam vse te naše Slovence priporočam v iskreno molitev, da bi ostala med njimi vedno tudi močna ljubezen do katoliške vere in do nedeljske sv. maše, ki tukaj v S. Paulu, vsaj med drugim ljudstvom, ni nič kaj v modi. In vendar je vera in spolnjevanje verskih dolžnosti edino, kar more uspešno odgnati nesrečo od družine in priklicati nanjo obilo božjega blagoslova, iz katerega poteka prava družinska ljubezen, sreča in veselje.

S. Paulo: Obiskovalci prvega slovenskega tečaja z g. Kadunčevo v sredi.

Pismo z Radne

Dragi gospod urednik!

Pišoš mi, da je zadnji, prav zadnji čas, da izpolnim dano obljubo in napišem kaj lepega o življenju na Radni v prvih pomladanskih dneh.

Res, saj bi se dalo mnogokaj povedati o našem življenju, odkar so se zbudili prvi pomladanski vetrovi v vrhovih naših dreves in so trobentice zapele pozdrav prihajajočemu mladoletku. Toda kaj je vse naše skromno življenje v tihem zatišju v primeru z groznimi in usodnimi dogodki po svetu, ki ti jih radio vsak čas trobi na uho in časopisi s kričečimi naslovi opozarjajo nanje! Veš, da se mi včasih zazdi, da je v krvavem siju teh ogromnih borb vse naše delo, da so vsi napori čisto brezpomembni in neznatni, tako da bi bilo najbolje, če bi vse skupaj pustil in čakal, kaj bo prinesel čas. Sreča, da so taki dnevi redki, ko obupujem nad človeštvom. Saj vendar Bog ne bo zastrl svojih oči in pustil sveta, da se v bratskem boju uniči.

Trdno sem preverjen o boljši bodočnosti človeštva, upam v lepe sončne dneve, ko bo oko božje ljubezni zopet sijalo nad nami v vsej svoji milini. In mislim, da delijo z mano to prepričanje vsi.

V znamenju te žive vere tudi delamo kot doslej — ne — še z večjo vnemo. Kajti vemo, da bo nad vso hudobijo in grehoto končno zmagala ljubezen tistega, ki je dejal, da je on premagal svet in da naj se ne bojimo.

To vero v Kristusa Rešenika sveta delijo z nami tudi fantje in možje, ki so pri nas v zavodu in v boštanjski župni cerkvi pred veliko nočjo opravili duhovne vaje v tako lepem številu. Nekaj teh, ki so bili v zavodu na duhovnih vajah, lahko vidiš na priloženi sliki. Vsi ti in vsi njihovih tovariši, ki so s Kristusom vstali o veliki noči v novo življenje, prisegajo zvestobo njegovim načelom ter z zaupanjem gledajo v bodočnost, ker je On z njimi.

V težkih trenutkih človeka bodri misel, da ni osamljen, da jih je mnogo,

ki so z njim ene misli in enega srca, da ne dela in se ne peha sam samcat, ampak, da z njim čuti in se trudi mnogo plemenitih src. Ta misel mi je živo stopila pred oči na Jožefovo, ko smo praznovali god našega gospoda ravnatelja. Da si nas tedaj videl in prisluhnil utripom naših src! Saj je pri nas bilo že mnogo godovanj hišnega poglavarja in vsi se zavedamo, da je to vsesalezijanski praznik — tako domače družine kakor zunanje — sotrudištva. Toda toliko iskrenosti in navdušenja pa že dolgo ni bilo. Sotrudištvo je novemu g. ravnatelju ob njegovem godu hotelo na poseben način pokazati svojo voljo in pripravljenost, da bo delalo za salezijanske ideale in podpiralo gospoda v njegovi službi. Dragoceni cerkveni paramenti so glasna priča ter vzvišene volje in žrtve. Da tudi domača družina ni hotela zaostati za sotrudištvom, je samo po sebi umevno. Tako je praznik — dasi je bil sredi velikega tedna — bil res dan veselja ter je uspel tako, da ga mnogi niso mogli prehvaliti. Mnogim je na prireditvi segla globoko

v srce res lepa igra „Iz teme k luči“, ki so jo naši kleriki podali kar z dovršeno tehniko in umetniško tenkočutnostjo.

Medtem ko se zemeljski oblastniki in vladarji tepo za rudna polja in vrelce tekočega zlata, se pa mi trudimo za širjenje božjega kraljestva. Drugi mečejo milijarde v bratomorne boje, mi pa zbiramo vdovine vinarje, da podpremo težko preizkušene misijonarje, katerih delo je po vojni zelo prizadeto. V Loki pri Zidanem mostu smo skupaj z oratorijem zaigrali opereto: „Železni vitez“ — in dohodek, okoli 1000 dinarjev, poklonili našim misijonarjem, ki tako nujno potrebujejo pomoči.

Ali naj ti govorim še o razgibanosti našega življenja v zavodu in okrog njega? — Ob drugi priliki bi to z veseljem storil, toda danes, ko toliko življenj nasilno umira, se mi to zdi nemogoče. Zato bom rajši počakal in se Ti zadolžim še za eno obljubo, ki jo bom pa izpolnil šele ob lepših dneh. Do tedaj pa Bog s tabo!

Radna:
Možje in
fantje po
duhovnih
vajah.

„Kako moremo bolj izraziti Božu svojo hvaležnost za dar vere in kako mu bolj dokazati, kako zelo man je draga, kot s tem, da skušamo na kak način pripomoči do tega daru vedno večjemu številu duš?“ Pij XI.

**MILOSTI
MARIJE
POMOČNICE**

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku in svetemu don Bosku, da je mož srečno prestal težko operacijo. Naj Marija in sveti don Bosko pomagata še nadalje, da bo izginilo iz hiše vse, kar moti družinsko srečo. Iz hvaležnosti obličujam Mariji, da bom vedno njena sotrudnica in da bom, kar bo v moji moči, podpirala Salezijansko družbo. Pošiljam obljubljeni zahvalni dar 100 din. — *K. F.* iz *K.*

Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki se iskreno zahvaljujema s sinom za odvrnitev sodnijskih potov in za drugo večkratno uslišanje. Priporočava se še nadalje za pomoč. Prilagava 20 din v zahvalo. — *Bačko*, Ljubljana.

Ker sem bil v težkih preizkušnjah, sem se z velikim zaupanjem zatekel k Mariji Pomočnici na Rakovnik in sv. Jožefu in obljubil, če bom uslišan, da se v Vestniku javno zahvalim. Prepričan o nadnaravni pomoči v moji zadevi se tu Mariji Pomočnici in sv. Jožefu zahvaljujem za uslišanje moje prošnje. — *J. B.*, Litija.

U. M., iz *A.*, se srčno zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku za zdravje in tri uslišane prošnje.

Srčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku za ljubo zdravje, ki sta mi ga izprosila. Eno celo leto sem silno trpel na žolčnih kamnih. Zadnja dva mesca so se napadi ponavljali skoraj vsak drugi dan in trajali 12 — 14 ur neprestano. Priznani zdravnik, ki me je zdravil, je končno kot edino rešitev svetoval operacijo. Te bi pa jaz gotovo ne bil prestal. Začel sem opravljati devetdnevno v čast Mariji Po-

močnici in sv. Janezu Bosku, obljubil mesečni dar za njegove ustanove, dokler bom živel, in objavo v „Salezijanskem Vestniku“. Hvala Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, uslišan sem bil. Eno leto je že, odkar ne čutim nobene bolečine več. — *Jos. Fon*, Vipolže.

Nadalje se zahvaljujejo: *Krečar M.*, (Ljubljana) za uslišano prošnjo; *Vučina M.* (Sv. Jurij) za pomoč v važni zadevi ob meji, za ozdravljenje bolne noge, za pomoč pri bolni živini in za razna uslišanja; — *Demšar Tončka* za zdravje; — *Ana N.* (Rateče) za pomoč v velikih težavah; — *M. F. Č.* (Koračice) za pomoč v zelo važni zadevi; — *Genovefa S.* (Beograd) za mnoga uslišanja; — *Anica G.* (Artiče) za pomoč v sili; — *M. K.* (Guštanj) za uslišano prošnjo; — *Brčan Marija* za srečen izid sodnijskih razprav; — *M. K.* (Ljubljana) za dvakratno ozdravljenje; — *A.* iz *Beltincev* za ozdravljenje roke in noge in za pomoč v posebni stiski; — *T. P.* (Zlebič) za zdravje; — *Kodrič Marija* (Dobležice) za uslišanje v važni zadevi; — *Lah Marija* (Prevorje) za pomoč v boleznih in večkratno uslišanje; — *F. L.* (Brezje) za ozdravljenje in srečno prestano operacijo; — *M. M.* (Čemšenik) za ozdravljenje; — *Š. P.* (Št. Vid) za ozdravljenje hudega revmatizma; — *Bezgovšek Tončka* (Celje) za izboljšanje živčne bolezni; — *Erklavc Franc* (Orli) za srečo pri živini. *Pucelj T.* za rešitev iz treh težkih sodnijskih spletk; — *J. Š.*, Št. Vid pri Ptujju, za hitro uslišano prošnjo; — *G. A.*, Bevke, za večkratno uslišanje; — *Z. K.*, Ljubljana, za srečno prestano operacijo; — *Sotrudnik* iz Ljutomera za več uslišanj.

Pospeševalci! Pospeševalke!

Tako imenujemo tiste goreče sotrudnike in sotrudnice, ki v svojem kraju pospešujejo salezijansko sotrudništvo. Da bo njihovo delovanje enotno in bolj uspešno, bo koristno, če podamo nekaj navodil.

1. *Pospeševalci in pospeševalke navadno dobivate po več Vestnikov, katere delite sotrudnikom in sotrudnicam svojega okraja. Skrbite, da boste takoj ali vsaj kmalu potem, ko prejmete Vestnike, Vestnike razdelili. S tem boste sotrudnikom in sotrudnicam zelo ustregli.*

2. *Če kdo izmed naročnikov Vestnika umrje ali odpotuje ali opusti Vestnik, natančne to izpremembo „Vodstvu sotrudništva v Ljubljani (Rakovnik)“. Namesto odpalega pa poiščite, če je mogoče, novega člana, tako da se število naročnikov ne bo zmanjšalo.*

3. *Skrbite, da bo število sotrudnikov in sotrudnic raslo, ne pa padalo. Zato radi poudarjajte, kako velikega pomena je salezijansko sotrudništvo za Salezijansko družbo in tudi za sv. Cerkev in koliko odpuštkov so deležni sotrudniki in sotrudnice.*

4. *Potrudite se, da boste med letom zbrali med tistimi, katerim oddajate Vestnik, letno naročnino. Kdor bi dobival Vestnik, pa bi ga ne maral plačati, ali na kak drug način podpirati salezijanskega dela, ta ni nikak sotrudnik, kajti biti sotrudnik se pravi sotruditi se, sodelovati s salezijanci.*

5. *Kadar Vodstvo sotrudstva izrazi kako željo ali poda kako navodilo za delovanje, skrbite, da se bo to v vaših krajih kar najbolje izvedlo.*

6. *Vsak pospeševalec in vsaka pospeševalka naj si preskrbi namestnika oziroma namestnico, da bo ob njegovi smrti ali odsotnosti prevzel delovanje in ohranil med sotrudniki in sotrudnicami isto gorečnost. Da bo namestnik oziroma namestnica lahko nemoteno nadaljeval delo, imejte natančen seznam tistih sotrudnikov in sotrudnic, katerim oddajate Vestnik, in ta seznam naj bo znan tudi namestniku (namestnici).*

7. *Skrbite, da oživite in ohranite v sotrudnikih in sotrudnicah tisto delavno gorečnost, v kateri se vsepovsod odlikujejo salez. sotrudniki in sotrudnice, in je dediščina tiste gorečnosti, ki je polnila ustanovnika salez. sotrudništva, sv. Janeza Boska.*

Nove knjige!

Marija in katoliška akcija. Šmarnice za leto 1940. Spisal J. M. Seigerschmied. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena 22 din. — Svet se danes čim bolj obrača proč od Kristusa, ne mara več za Boga, da, še celo sovraži ga in preganja. Duhovnik, Kristusov služabnik, že mnogokam nima več dostopa. Da bi pa Cerkev kljub temu mogla izvrševati svoje poslanstvo in vsem oznanjevati božje kraljestvo, je ustanovila Katoliško akcijo, po kateri naj bi tudi neduhovniki sodelovali pri širjenju božjega kraljestva, pri obnovi sveta v Kristusu. In kako naj to delamo, tega nas na lahek način, z umljivo besedo in prikupnimi zgledi, učijo letošnje Seigerschmiedove šmarnice, ki nam predstavljajo Marijo kot najboljšo vzornico pri delu za Kristusovo kraljestvo. Priročno, 192 strani obsegajočo knjižico vsem priporočamo.

Kraljici miru. „Knjižic“ št. 154. Kratke družinske šmarnice za l. 1940. Cena 1 din. — Zdaj, ko se svet vedno bolj pogreza v bojni vrtinec, je klic po miru vedno silnejši. Kdo nam bo dal in zagotovil mir, mir z Bogom, mir z bližnjim in mir s samim seboj? — O tem trojnem miru namreč govore te kratke šmarnice, ki obsegajo za vsak dan samo eno stran zgoščenega, pa vendar prijetnega branja. — Tega trojnega miru bomo najgoteveje in najprej deležni po Mariji, Kraljici miru.

Arški župnik. „Knjižic“ št. 183. Kratek, pa nadvse zanimiv življenjepis sv. Janeza Vianneya, tega čudovitega župnika iz Arsa, po katerem se 19. stoletje imenuje na Francoskem stoletje arškega župnika. O njem so tudi govorili, da če bi bil dalj časa živel, bi bil spreobrnil vso — tedaj že na pol pogansko — Francijo.

Otroci k Jezusu. Otroški obiski Jezusa v presv. R. Telesu. Priredil Vinko Lovšin. Založba „Knjižic“ na Rakovniku. Cena 1,50 din. Pri večjem odjemu 25

8. Stroške, ki jih imate z dopisovanjem v Vodstvu sotrudištva v Ljubljani, si lahko pokrijete z odbitkom od tega, kar ste zbrali pri sotrudnikih in sotrudnicah za razne salezijanske namene.

9. Ker delovanje pospeševalcev in pospeševalni zahteva precej dela in truda, naj Vas tolaži in krepi misel na veliko dobro, ki ga izvršujete, in na plačilo, ki Vas čaka po smrti.

odstotkov popusta. — Knjižica vsebuje štiri kratke molitvene ure ali obiske pri Jezusu, ki so prirejeni nalašč za otroke: Otroci, Jezus vas vabi; Jezus nam daje kruha; Jezus ozdravlja; Jezus odpušča grehe. Ti obiski so namenjeni predvsem skupni molitvi otrok, primerni so pa tudi posameznemu molivcu. Gorko priporočamo.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE Na Rakovniku v Ljubljani

Ker so 26. maja, prvo nedeljo po cerkvenem prazniku Marije Pomočnice kristjanov, v nekaterih ljubljanskih župnijah procesije sv. Rečnjega Telesa, smo praznik Marije Pomočnice kristjanov in procesijo prenesli na nedeljo 2. junija. Spored praznika objavimo pravočasno.

V Veržeju

V Veržeju bomo obhajali praznik Marije Pomočnice v nedeljo dne 19. maja. Ob tej priliki bo tudi odkritje spominske plošče dvema največjima dobrotnikoma tega zavoda: prelatu dr. Fr. Kovačiču in Antonu Puščenjaku. Zato vabimo vse sotrudnike in prijatelje salezijanskega dela iz daljne in bližnje okolice, naj se v obilnem številu udeleže te veliko obetajoče slovestnosti.

Na Radni

Zunanjo slovesnost Marije Pomočnice bomo pri nas praznovali v nedeljo dne 26. maja. Vse sotrudnike in prijatelje don Boskovich ustanov tostran in onstran Save vabimo k obilni udeležbi.

Vsakem
zrnu praženi
sladni sladkor

Kneippova

SLADNA KAVA

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8

* Marijin * sklad *

PRILOGA SALEZIJANSKEGA VESTNIKA

Sotrudniki in sotrudnice!

Majnik je, Marijin mesec. Zakaj Marijin? Ker je najlepši, najbolj vreden Tiste, ki je najlepša. Prav zato je sv. Cerkev mesec maj posvetila Mariji, mesec cvetic najlepši Cvetici. Narava tekmuje, kako bi lepše počastila Marijo.

Vsak dan je lepša, bolj prikupljiva. In to tekmovanje neti in podžiga vse, zlasti katoličane, naj dvigajo misli in srca k Mariji, Kraljici nebes in zemlje, in naj kakor narava tako tudi oni poklonijo Mariji vsak dan kaj lepšega, vsak dan kako duhovno cvetko, kako cvetko kreposti, kako dobro delo.

Prav to je priporočal sv. Janez Bosko ne samo gojencem svojih zavodov, ampak tudi sotrudnikom in sotrudnicam. In tista ljubezen do Marije, ki jo je vsako leto v majniku vžigal don Bosko v srcih gojencev, sotrudnikov in sotrudnic, je zbudila med njimi tekmovanje, kdo bo v maju storil več, kdo kaj lepšega za najlepšo Devico in najboljšo Mater, za Marijo. Mesec maj je bil za don

Boskovih časov mesec tekmovanja, mesec, ki je za toliko dobrih del vnel don Boskove sinove, ki so jih kakor dragocene cvetke poklanjali vsaki dan Mariji.

Se danes se čuti vpliv tistih priporočil velikega Marijinega častilca. In kakor takrat, tako še danes tekmujejo nele gojenci salezijanskih zavodov, ampak tudi sotrudniki in sotrudnice, ki so — lahko rečemo — udje salezijanske družine, kdo bo več in kdo bo kaj lepšega daroval Mariji. Prav to je rodilo med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami, zlasti v mesecu maju, različna prizadevanja prikladna posameznim krajem in potrebam, vsa v čast Mariji.

Ljubezen do majniške Kraljice je že pred več leti tudi med slovenskimi sotrudniki in sotrudnicami ustvarila nekaj, kar je Salez. družbi v veliko pomoč, Mariji Devici pa brez dvoma v veliko čast in veselje. Sklenili so, naj se v majniku zbira za naraščaj salezijanskih duhovnikov in

misijonarjev, naj se tisto veliko delo, ki ga je začel že sv. Janez Bosko, presadi tudi v slovenske kraje in pospešuje zlasti v mescu maju.

Don Bosko je dobro vedel, da bo s tem posebno oveselil Marijo, zato je to zbirko posvetil Mariji: odtod ime »Sklad Marije Pomočnice«. Njena je ta zbirka, njen ta zaklad, darovan Mariji, da ga Salezijanska družba v njenem imenu obrne v to, kar je Mariji najbolj drago: za naraščaj duhovnikov in misijonarjev.

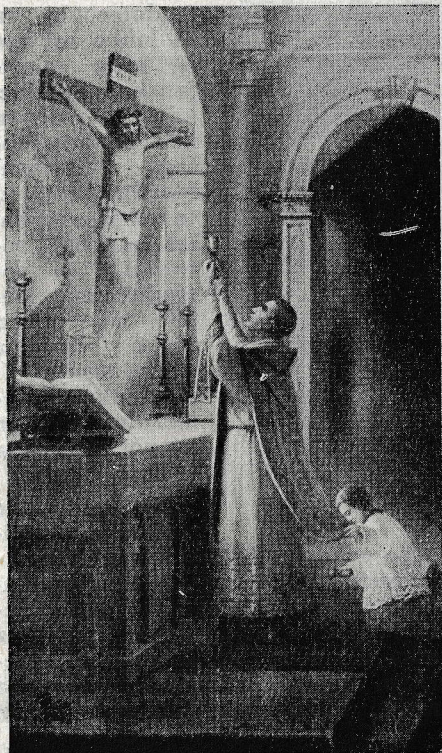
Zbirka za sklad Marije Pomočnice je za našo družbo velikega pomena. Družba potrebuje duhovnikov in misijonarjev. Vsak čas se odpirajo nova polja, vsak čas prihajajo nove ponudbe, a kolikokrat moramo odgovoriti: „Ni mogoče, nas je premalo.“ Zakaj premalo?

Eden glavnih vzrokov je v tem, ker manjka sredstev za šolanje takih, ki bi se radi posvetili duhovskemu in misijonskemu poklicu, pa ne morejo radi uboštva. Če bi imela Salezijanska družba dovolj sredstev, kakš-

no dobroto bi izkazala tem mladeničem, kakšno dobroto sv. Cerkev in svetu in kakšno dobroto sebi. S temi sredstvi bi marsikomu odprla pot do duhovskega in misijonskega stanu.

Kdor to dobro preudari, lahko vidi, kolikega pomena je Sklad Marije Pomočnice. Pri nas, hvala Boгу, ljudje ne spe. Kljub revščini store mnogo. Lani je Sklad Marije Pomočnice prinesel 40 tisoč dinarjev. Lepa vsota, a vendar še daleč premajhna. Slovenska salezijanska inspektorija vzdržuje letos 74 klerikov, ki se pripravljajo za duhovski poklic. Če računamo, da vsak klerik stane mesečno 400 dinarjev (hrana, knjige, obleka), kar je malo, znaša letno 349.200 dinarjev. Morali smo tedaj dodati 300 tisoč dinarjev, kar nas je stalo mnogo truda in varčevanja.

Od vaše radodarnosti, dragi so-trudniki in so-trudnice, je veliko odvisen naraščaj naših duhovnikov in misijonarjev, zato se v tem mescu, ko salezijanski so-trudniki in so-trudnice povsod tekmujejo v češčenju Marije Device, obračamo do vas in vam toplo

Naši novomašniki

Letošnje poletje bodo imeli nove maše, če ne pride kaj vmes, tile naši novomašniki.

GRMIČ FRANC pri Sv. Juriju ob Ščavnici v Slov. goricah.

JAKOB AVGUŠTIN v Beltincih v Slovenski Krajini.

KRISTANC EVSTAHIJ v Cerkljah na Gorenjskem.

PINTARIČ ŠTEFAN v Beltincih v Slovenski Krajini.

VANDIK JOZEF v Polešovicah na Moravskem.

„Vi ste izvaljen cod, kraljevo duhovstuo, suet navod, pridobljeno ljudstuo, da boste oznanjevali njega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč“

(1 Pet 2, 9).

priporočamo sklad Marije Pomočnice. V svoji ljubezni do Marije ste gotovo sklenili, da boste v tem Mariji posvečenem mescu, storili kar največ v čast Mariji. Hočete storiti nekaj, kar bo Mariji posebno ljubo, vam pa enkrat v obilno plačilo? Darujte po svoji zmožnosti za sklad Marije Pomočnice! Iz ljubezni do Marije Pomočnice, ki jo vseposod tako vneto časte salezijanski sotrudniki in sotrudnice, iz ljubezni do Salezijanske družbe, ki radi hitrejšega razvoja tako zelo potrebuje duhovnikov, iz ljubezni do duš, ki pričakujejo duhovnikov in misijonarjev, da jih pripeljejo v naročje sv. Cerkve, pa tudi iz ljubezni do sebe ne preslišite te prošnje! Vašo radodarnost vam bo Bog po priprošnji Marije Pomočnice bogato plačal.

S to prošnjo priložimo današnji številki Vestnika položnice. Za pospeševalce in pospeševalke, ki prejema po več Vestnikov, priložimo samo po eno. Tisti, ki dobivajo Vestnik od pospeševalcev oziroma pospeševalk, naj izroče svoj prispevek pospeševalcem oziroma pospeševalkam, ki bodo potem skupno z imeni darovalcev poslali po priloženi položnici na Rakovnik. Kdor pa želi posebe položnico, naj sporoči in mo jo bomo poslali. Tisti pa, ki dobivajo Vestnik na svoj naslov, dobe položnice, katerih naj se po možnosti poslužujejo.

Vsem, ki so že poslali, in vsem, ki bodo še poslali, naj bo najtopplejša zahvala! Dobrotnikom bomo skušali poplačati z molitvijo, ki naj priključ nanje obilo milosti in obilo božjega blagoslova!

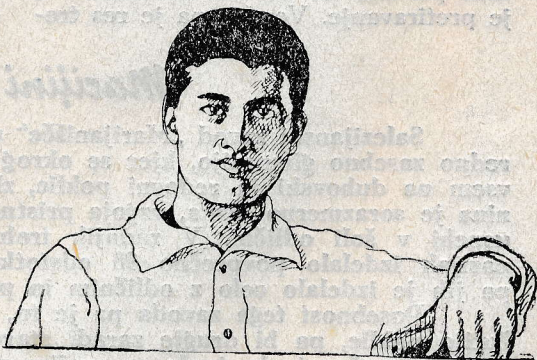
Ali ne bi hotel...?

„Kaj neki?“ se boš nehote vprašal. — Čakaj, koj ti dopolnim vprašanje: „Ali ne bi hotel tudi ti postati duhovnik?“ Za trenutek si presenečen, potem pa zamahneš z roko: „To ni za današnje čase.“ „Misliš? In vendar prav tebi velja to vprašanje.“

„Jaz naj postanem duhovnik? Seveda, vi mene ne poznate in najbrž tudi ne našega življenja in naših potreb. Svet danes potrebuje športnikov in vojakov, inženirjev in tehnikov, učenjakov in umetnikov. Po duhovnikih pa nihče ne vpraša. Pa tudi nismo več za to. Smo preveč samozavestni, preveč željni življenja in dela, da bi si izbrali poklic, ki je postal tako rekoč nepotreben. Biti duhovnik pomeni, odpovedati se obetajoči službi. In povrh pravijo, da ni več daleč čas, ko tudi pri nas ne bo več duhovnikov. Mi pa imamo pred seboj veliko nalogo, naše mlade močne sile morajo služiti narodu in domovini, ki nas potrebuje in računa na nas, zlasti v teh težkih dneh.“

„Moj mladi prijatelj, spoštujem tvoj idealizem in tvoje veselje do dela. Veseli me, da nisi izmed tistih, ki duhovski poklic samo zato odklanjajo, ker je pretrd in zahteva preveč odpovedi, ali celo zato, ker obeta premalo dohodkov... To je treba kar

koj pribiti: Kdor ne more prenesti nobene žrtve, kdor samo na denar računa in misli samo na to, kako bi prišel do dobro plačane službe, če le mogoče s pokojnino: tak naj le postane, kar hoče, samo duhovnik naj nikar ne bo, njemu ne velja moje vprašanje.

Ali tebe, moj mladi prijatelj, pa vabim, ne sicer v lastnem imenu, zavoljo svojih koristi, marveč v imenu našega Gospoda Jezusa. Na moje vprašanje si mi kaj različno odgovoril, povedal si marsikaj resničnega, pa tudi marsikaj pretiranega in celo neresničnega. Pa tega ti ne jemljem za zlo, so pač taki časi. Kaj pa, če bi ti rekel in dokazal, da se bodo

vsi tvoji ideali ravno v duhovskem poklicu najlepše izpolnili?

Današnji mladini, praviš, da se hoče najprej športa. Razumem, vendar vedi, da smo tudi pri nas prijatelji pravega športa, večji, kot si utegneš misliti. Samo pridi in poglej in se prepričaj. Seveda, duhovnik nima zmeraj časa za igro in šport, pa saj tudi v drugih poklicih ni nič drugega. Glavno je, da je srce vedno mlado, polno življenja in pravega veselja. Le prelahko se damo zavesti v zmoti, da v duhovniku, zlasti pa v redovniku, gledamo človeka žalostne postave, trdega asketa, spokornika z bridkobo na licih. Samo to ti povem: Če hočeš videti zares vesele, na znotraj srečne ljudi, pojdi k duhovnikom in redovnikom, ki živijo v miru z Bogom, pa se boš čudil, kako jim sijajo oči in žare srca v neskaljeni sreči. S tem pa seveda ni rečeno, da ima duhovnik samo vesele ure. Življenje vsakega duhovnika je samo odsev življenja Jezusa Kristusa, Križanega, zakaj „služabnik ni večji ko njegov gospod. Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas“ (Jan 15, 20). Te Gospodove besede se le prerade uresničujejo.

In to, „da ni več daleč čas, ko tudi pri nas ne bo več duhovnikov“, je pretiravanje. Vendar pa je res tre-

ba imeti precej poguma, da postaneš danes duhovnik in izvršuješ duhovniški poklic. Pa naj nas mar to zadržuje, da ne bomo šli za svojim svetim poklicem? Sam presodi!

Fant, ki čuti poklic za duhovnika ali redovnika, mora brez omahovanja iti za božjim klicem. Vse vsakdanje malenkosti in skrbi mu je pustiti ob strani. „Iščite najprej božjega kraljestva... in vse to se vam bo navrglo“ (Mt 6, 33). Nosilci misli o božjem kraljestvu pa so v prvi vrsti duhovniki. Zato tudi ni pravilno, če misliš, da so duhovniki danes odveč. Ravno nasprotno! Kdo naj našemu narodu ohrani katoliško vero, če ne duhovnik, če ne ti, ki čutiš v sebi ta sveti poklic?! S tem ravno tako dobro, da, še celo bolje kot drugi stanovi služiš narodu in domovini, ki si o njej rekel, da računa nate zlasti zdaj v teh težkih dneh. Ne športnik, ne vojak, ne inženir, ne tehnik, ne učenjak, ne umetnik nas ne more rešiti v največji in zadnji nevarnosti, temveč edinole duhovnik, nosilec nadčloveške, božje moči in oblasti.

Če torej hočeš postati kaj velikega, uveljaviti svoj mladeniški pogum, služiti božjemu kraljestvu in našemu narodu, potem pojdi za Gospodovim klicem, če te je poklical, in postani duhovnik, tudi v težkih časih.“

Marijini sinovi

Salezijanski zavod „Marijanišče“ v Veržeju pri Ljutomeru ima petrazredno zasebno gimnazijo, kjer se okrog 120 dečkov in fantov pripravlja predvsem na duhovski in redovni poklic, zlasti v Salezijanski družbi. Vzdrževalnina je sorazmerno nizka, vzgoja pristno don Boskova, salezijanska, učni uspehi v šoli odlični. V zadnjih treh letih je pri izpitih na državnih gimnazijah izdelalo povprečno 98 odstotkov naših gojencev, nad 60 odstotkov pa jih je izdelalo celo z odličnim in prav dobrim uspehom.

Posebnost tega zavoda pa je to, da sprejema tudi starejše fante, ki čutijo poklic, pa bi drugje zaradi starosti ne mogli več študirati. Tu jim je dana možnost, da gredo za svojim poklicem. To so tako imenovani „Marijini sinovi“.

Vse sotrudnike in sotrudnice prosimo, da, če v svojem okolišu vedo za kakšnega dobrega fanta, ki bi rad študiral in postal duhovnik ter ima vse druge pogoje zato, naj mu na lep način svetujejo, naj se obrne na ravnateljstvo Marijanišča v Veržeju pri Ljutomeru.

Vsak salezijanski zavod pa sprejema pridne in poštene fante od 15. do 25. leta, ki bi imeli veselje do redovnega stanu v Salezijanski družbi, kjer bi kot bratje pomočniki (laiki) pomagali don Bosku reševati duše. Tudi tukaj se našim sotrudnikom odpira široko polje, da boğoljubnim fantom pomagajo do lepega poklica.